

1001 FOTOGRAFIJA

Mama me vsako nedeljo pride iskat k očetu, na Jožefovo ulico 13, saj sta moja starša ločena. Čez teden stanujem pri mami, konec tedna pa preživim z očetom ter njegovo novo družino.

Nekega dne sem pri mami na podstrešju med staro šaro zagledala prašno skrinjo, v kateri so bili shranjeni albumi, polni fotografij mojega prekrasnega otroštva z mamo in očetom. Tako sem ure in ure bedela pri fotografijah ter zraven jokala, saj sem si želela, da bi se čas vrnil nazaj, da bi lahko z mamo in očetom živela v srečni in veseli družini pod eno streho, kot takrat, ko sem bila še majhna.

Naenkrat pa se mi je pogled ustavil na eni izmed fotografij, na kateri smo mama, oče in jaz na vrtu za hišo. Vsi umazani, blatni, mokri, a veseli ...

To je bil eden izmed jesenskih dni, ko smo se z družino že na vse zgodaj zjutraj odpravili na pustolovščino, ki smo jo poimenovali »ZA NOSOM«. Odšli smo že pred jutranjo zoro. Naše prevozno sredstvo so bile samo naše noge. Mama je pred odhodom pripravila polno košaro dobrot. Oče je pripravil karirasto rdeče-belo odejo ter nahrbtnik, ki je bil skoraj večji od mene. Napolnili smo ga do zadnjega prostorčka. Ko smo imeli vse pripravljeno, smo se odpravili na pot. Hodili smo ure in ure, dokler nismo prišli do velikanskega travnika, polnega dišečih rož. Tukaj smo pognili odejo ter pripravili piknik, da smo se malo okrepčali. Jedli smo sveže pečen kruh z domačo marelično marmelado ter pili topli sadni čaj. Naenkrat sem rekla: »Jaz ne morem več naprej!« Sama pri sebi sem si mislila, kako pa bom prišla domov, če me noge tako bolijo, da se niti premikati ne morem več. Mama je iz košare vzela moje najljubše bombone, mi jih ponudila ter rekla: »Vzemi enega in nič več te ne bodo bolele noge. Vstala boš kot veverica ter se podala naprej na pot.« In res je bilo tako. Hodili smo še naprej in naprej, ko je kar naenkrat začelo deževati, strele so začele švigati sem ter tja, bliskalo se je, kot da nas fotografira 1001 fotoaparati. V daljavi smo videli nekakšno kolibo. Hitro smo stekli k njej in se skrili pred dežjem. Počakali smo, da je dež ponehal, ter se odpravili naprej. Vse je bilo mokro in blatno. Tudi mi smo bili mokri ter premraženi, vendar se nismo vdali ter smo hodili naprej. Čez nekaj časa smo prišli do blatnih luž, vendar se jim nismo mogli izogniti. Morali smo kar naravnost čez njih. Najprej smo stokali, kako bomo vsi umazani in blatni, vendar se je to valjanje po blatu kmalu spremenilo v zabavo in veselje. Biti moker, premražen in blaten po celem telesu ni niti najmanj lepa reč, zato smo se kar hitro odpravili proti domu. Na srečo je kaj kmalu posijalo sonce ter nas malo ogrelo. Po kakšni uri hoje smo zagledala domačo hišo. Nato smo na vrtu za hišo skupaj naredili 1001 fotografijo ter se počutili kot takrat, ko so švigale strele.

... Zaslišala sem mamo, kako me kliče. Bilo je že pozno, zato sem hitro pospravila vse fotografije, razen te, na kateri smo bili vsi blatni, mokri, ampak hkrati veseli. Pospravila sem jo v žep in si obljubila, da jo bom vedno imela pri sebi. Ko sem prišla s podstrešja, me je mama vprašala, kje sem bila toliko časa, pa ji raje nisem povedala po resnici, saj sem se bala, da bom

kaznovana. Rekla sem ji, da sem na podstrešju pregledovala svoje stare zvezke in učbenike iz prejšnjih let.

Ko pogledam v svoje otroštvo, se v moje srce naseli občutek miru. V moji biti se mešata sreča in ljubezen. Ljubezen staršev do otrok in predvsem ljubezniv odnos med očetom in materjo. Smeh in veselje na vsakem koraku. Sanje in želje vsakega nadobudnega otroka.

A morda na poti odraščanja naletimo na krvavečo pest, ki ti zada strahoten udarec. Harmonija se razblini kot milni mehurček, ko se ga dotakne nežen otroški prstek. V življenje se naselijo žalost, osamljenost in hrepenenje po ljubezni.

Pa vendar ... Ko pogledam v svojo prihodnost, se mi nekje tam za sedmimi gorami in vodami odpira svetla pot. Moj pogled v bodočnost je optimističen. Nekega dne bom spet v srcu nosila mir, srečo in ljubezen. Te pozitivne vrednote bodo naseljevale MOJO družino. Skrbno jih bom negovala in varovala kot najdražji dragulj. Takrat bodo spet od veselja švigale strele, mama in oče pa bosta na vrtu za hišo s svojim otrokom naredila 1001 fotografijo.

Nika Kuzma, 9. r., OŠ Komandanta Staneta Dragatuš